

MUSIC JOURNAL

วารสารเพลงดนตรี

ISSN 0858-9038

Volume 23 No. 6
February 2018

Burning with Passion

JAZZMANDU: The Kathmandu Jazz Festival

UCSI University Piano Pedagogy Conference 2017

The Finest Night: Pelléas and Mélisande

สวัสดีผู้อ่านเพลงดนตรีทุกท่าน
สำหรับเดือนแห่งความรักนี้ เพลงดนตรีขอนำ
ผู้อ่านมาทำความรู้จักกับวาทยกรสาวชาวบราซิล
Ms. Ligia Amadio ผู้ส่งผ่านความรักทางดนตรี ผ่าน
การโบกไม้บาคอง เป็นเวลามากกว่า ๒ ทศวรรษ
การเดินทางในเส้นทางอาชีพวาทยกรในฐานะ
ผู้หญิงไม่ใช่เรื่องง่าย แต่เธอสามารถสร้างชื่อเสียง
คว้ารางวัล “Best Conductor” มามากมาย
เบื้องหลังความสำเร็จเป็นอย่างไร ติดตามได้จาก
Cover Story

นอกจากนี้ ในคอลัมน์เรื่องจากปก ยังได้พา
ผู้อ่านมาทำความรู้จักกับนักเปียโนหนุ่ม รุ่นใหม่
ไฟแรง ภูมิ พรหมชาติ ซึ่งได้มาบรรเลงบทเพลง
เดี่ยวเปียโน ประชันกับวงดุริยางค์ฟิลฮาร์โมนิก
แห่งประเทศไทย ภายใต้การควบคุมวงของ Ms.
Ligia Amadio อีกด้วย

ผู้อ่านที่ชื่นชอบในดนตรีแจ๊ส แต่พลาดโอกาส
การเดินทางไปสัมผัสกับงาน The Kathmandu Jazz
Festival หรือที่เรียกติดปากกันว่า “Jazzmandu”

เทศกาลดนตรีแจ๊สที่ประเทศเนปาล ซึ่งจัดมาตั้งแต่ปี
ค.ศ. ๒๐๐๒ ในช่วงเดือนตุลาคมของทุกปี สามารถ
พลิกไปอ่านบรรยากาศของงานและการแสดงจาก
วงดนตรีต่างๆ ได้ในบทความจากเดวิด พาเรนเท

ในคอลัมน์ Piano Pedagogy นำเสนอ
บทความเกี่ยวกับการเข้าร่วมงานสัมมนาด้าน
การเรียนการสอนเปียโนในศตวรรษที่ ๒๑ โดย
งานสัมมนาทางด้านการสอนเปียโนครั้งนี้ จัดขึ้น
ที่มหาวิทยาลัย UCSI ประเทศมาเลเซีย สำหรับ
หัวข้อในการบรรยายและกิจกรรมต่างๆ ติดตาม
ได้ในเล่ม

ปิดท้าย พลาดไม่ได้กับบทความสาระด้าน
ดนตรีต่างๆ ทั้งเทคโนโลยีดนตรี ดนตรีสมัยนิยม
การร้องเพลง และรีวิวการแสดงของวง TPO ใน
ช่วงเดือนที่ผ่านมา

ดวงฤทัย ไพคะรัตน์ศิริ

เจ้าของ

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์
มหาวิทยาลัยมหิดล
บรรณาธิการบริหาร
สุกรี เจริญสุข
ที่ปรึกษากองบรรณาธิการ
สนอง คลังพระศรี
ผู้ช่วยบรรณาธิการ
ดวงฤทัย ไพคะรัตน์ศิริ
Kyle Fyr
นิธินา ชัยชิต

กองบรรณาธิการ

นพิตี เรยส
พงศ์สิริ การย์เกรียงไกร
ฝ่ายภาพ
คณินิจ ทองใบอ่อน
ฝ่ายศิลป์
จรัญ ณะการดี
นรเศรษฐ์ รังหมอม
พิสูจน์อักษรและรูปเล่ม
ธัญญวรรณ รัตนภพ

เว็บมาสเตอร์

ภรณ์ทิพย์ สายพานทอง
ฝ่ายสมาชิก
สุพรรณษา ม้าห้วย
สำนักงาน
วิทยาลัยดุริยางคศิลป์
มหาวิทยาลัยมหิดล
(วารสารเพลงดนตรี)
๒๕/๒๕ ถนนพุทธมณฑลสาย ๔
ตำบลศาลายา อำเภอพุทธมณฑล
จังหวัดนครปฐม ๗๓๑๗๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๘๐๐ ๒๕๒๕-๓๔
ต่อ ๓๑๑๓
โทรสาร ๐ ๒๘๐๐ ๒๕๓๐
musicjournal@gmail.com
พวพ
พินหนทางการพิมพ์
โทรศัพท์ ๐ ๒๕๐๓ ๘๖๓๖
จัดจำหน่าย
ร้านค้าวิทยาลัยดุริยางคศิลป์
โทรศัพท์ ๐ ๒๘๐๐ ๒๕๒๕-๓๔
ต่อ ๒๕๐๔, ๒๕๐๕

กองบรรณาธิการขอสงวนสิทธิ์ในการพิจารณาคัดเลือกบทความลงตีพิมพ์โดยไม่ต้องแจ้งให้ทราบล่วงหน้า สำหรับข้อเขียนที่ได้รับการพิจารณา กองบรรณาธิการขอสงวนสิทธิ์ที่จะปรับปรุงเพื่อความเหมาะสม โดยรักษาหลักการและแนวคิดของผู้เขียนแต่ละท่านไว้ ข้อเขียนและบทความที่ตีพิมพ์ ถือเป็นทัศนะส่วนตัวของผู้เขียน กองบรรณาธิการไม่จำเป็นต้องเห็นด้วย และไม่ขอรับผิดชอบบทความนั้น

กาลานำอยู่ 04

คุณภาพคนรุ่นใหม่เปลี่ยนแปลง
คุณภาพสังคมไทย
สุกรี เจริญสุข
(Sugree Charoensook)

Cover Story

12

Burning with Passion
Nitima Chaichit (นิธิมา ชัยชิด)

Musicology 18

ยูโฟเนียม
บทบาทและหน้าที่ต่อ
สังคมดนตรีฝรั่ง
และสังคมดนตรีไทย
ตอนที่ ๒ ยุคเติบโตในแดน
สยาม
จิตร ภาวี (Jit Gavee)

Getting Ready 24

Pedagogy Tools for
Applied Music Teachers:
Developing a Chamber
Music Curriculum:
An Interview with
Sam Pilafian
Joseph Bowman
(โจเซฟ โบว์แมน)

Piano Pedagogy 28

UCSI University
Piano Pedagogy
Conference 2017
Piano Teaching
in the 21st Century
อรปวีณ์ นิตติศุภคาริน
(Onpavee Nitisingkarin)
ดวงฤทัย โพคะรัตน์ศิริ
(Duangruthai Pokaratsiri)

Music Entertainment

30

๕ เสียง-เก้าเพียงนี้
สร้างดนตรีใต้โพระ
(ตอนที่ ๓)
กิตติ ศรีเปารยะ
(Kitti Sripaurya)

40

แนวคิด กระบวนการ และ
องค์ความรู้ที่ได้จากการผลิต
ผลงานดนตรีสมัยนิยม
ชุด Lonely Bob (ตอนที่ ๓)
อัศวิน นรินทรกุล ณ อยุธยา
(Aswin Narintrakul
Na Ayudhaya)

Voice Performance 44

Viento de Andalucia
Reflections of
My Flamenco Journey
Haruna Tsuchiya
(ฮารุนะ ซึชิยะ)

Performance Studies 48

JAZZMANDU
The Kathmandu
Jazz Festival
David Parente
(เดวิด พาเรนเท)

Music Technology 50

Reverberation:
An Introduction
Michael David Brice
(ไมเคิล เดวิด ไบรซ์)

52

บทวิเคราะห์การสร้างสรรค
ผลงานดนตรีอิเล็กทรอนิกส์
อัลบั้ม Fearlessness EP
ในนาม Siriswad (ตอนที่ ๓)
พัชรพล มงคลสิริสวัสดิ์
(Patcharapon Mongkonsiriswad)

The Bach Journey 56

ตามรอยเส้นทาง Bach
(ตอนที่ ๑๓)
ฮิโรชิ มะซึชิม่า
(Hiroshi Matsushima)

Review

64

ทิวทัศน์ พนัก หุ่นสายลม
“ส่งความสุข” ท้ายปี ๖๐
ในคอนเสิร์ต Petrushka
นฤตย์ เสกธีระ (Narit Sektheera)

70

TPO New Year's Concert
2018
คอนเสิร์ตฉลองศักราชใหม่
ปี ๒๐๑๘
ศรสรวง ตั้งสินมั่นคง
(Sornsruang Tangsinmonkong)

คุณภาพคนรุ่นใหม่ เปลี่ยนแปลงคุณภาพสังคมไทย

เรื่อง:
สุกรี เจริญสุข (Sugree Charoensook)
ผู้อำนวยการศูนย์พัฒนาความเป็นเลิศทางดนตรี
วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

ความสำเร็จและความก้าวหน้าของนักศึกษาที่จบจากวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล เป็นดรรชนีบ่งชี้ทิศทางและบทบาทที่สำคัญของการพัฒนาวิชาดนตรีในประเทศไทยและภูมิภาคอาเซียน แม้จะใช้เวลาเริ่มต้นนานร่วม ๓๐ ปีก็ตาม แต่ก็เพียง ๓๐ ปีที่ค่อยๆ เปลี่ยนแปลงไปอย่างมั่นคงและยั่งยืน ได้สร้างความน่าเชื่อถือเป็นที่ยอมรับในสถาบันดนตรีนานาชาติ โดยมองผ่านกิจกรรมดนตรีและฝีมือของนักศึกษา

“ความสำเร็จและชัยชนะ ไม่ได้มาเพราะฝีมือและความสามารถเท่านั้น แต่ขึ้นอยู่กับขนาดของหัวใจ” การบริหารจินตนาการ (สุกรี เจริญสุข พ.ศ. ๒๕๔๔)

“สิ่งที่สังคมไทยและราชการไทยกลัวที่สุดคือการเปลี่ยนแปลง ในที่สุดแล้ว ความเปลี่ยนแปลงคือชัยชนะ” สัจนิยม มหาวิทยาลัยอูตมคติ (สุกรี เจริญสุข พ.ศ. ๒๕๖๐)

ธรรมชาติของนักศึกษาดนตรี

นักศึกษาดนตรีโดยธรรมชาติ นั้นจะเป็นคนที่มีความคิดสร้างสรรค์ มีจินตนาการ กล้าคิด กล้าทำ กล้าแสดงออก โดยเฉพาะคนที่มือฝีมือนั้นแล้วก็จะมีความกล้าหาญมากด้วยและมีความอดทนสูง เพราะเชื่อมั่นในฝีมือ เชื่อมั่นในครู เชื่อมั่นในความคิดของตัวเอง อาศัยความรู้ความสามารถที่เป็นพื้นฐานที่ดี วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล เป็น

พื้นที่และเป็นเวทีสำหรับนักศึกษาที่ชอบดนตรี อยากเรียนดนตรี เป็นสถาบันการศึกษาใหม่ที่รวบรวมคนเก่งดนตรีเอาไว้ อย่างเหนียวแน่น

แต่ก่อนการศึกษาไทยไม่มีพื้นที่ให้คนกล้าคิดกล้าทำหรือพวกที่อยู่ในโลกอนาคต ไม่มีพื้นที่ที่จะยืน คนที่มีความคิดสร้างสรรค์ได้ถูกขจัดให้เป็น “พวกที่ไม่ครบบาท” หรือเป็น “พวกที่เกินบาท” กล่าวคือ เป็นพวกที่บวมๆ ไม่เต็มเต็ง หรือเป็นพวกที่ลั่นๆ เพราะไม่ได้อยู่กับปัจจุบัน จนกลายเป็นพวกซี้ๆ เป็นพวกเพ้อฝันหรือพวกฝันเพื่อง อยู่ในโลกอุดมคตินิยม จับต้องไม่ได้ สุดท้ายแต่ละเรียก พุดต่างๆ ว่าคนเหล่านี้ไม่มีพื้นที่ให้ยืนในสังคมปกติ

การก่อตั้งวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ขึ้นในมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. ๒๕๓๗ ซึ่งได้ไปฝังตัวและบ่มเพาะอยู่ในพื้นที่มหาวิทยาลัยมหิดล มาก่อน ๗ ปี ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๓๐ กระทั่งได้ปรับตัว เรียนรู้ มีความคุ้นเคยที่จะอยู่กับคนเก่ง ทำงานกับคนเก่งอย่างหมอบได้ พบว่าอาชีพหมอบเป็นอาชีพของคนเก่งและได้รับการยกย่องจากสังคมว่าเก่งด้วย ที่สำคัญก็คือ สามารถที่จะขายความเก่งแล้วเปลี่ยนให้เป็นเงิน เปลี่ยนความเก่งให้เป็นราคาของความเชื่อถือ ทำให้มีเกียรติเชื่อถือได้ อาชีพหมอบจึงประสบความสำเร็จ ซึ่งอยู่เหนือความเป็นความตายของชีวิต

ทำอย่างไรที่อาชีพดนตรี ซึ่งเป็นศิลปิน มีชีวิตอยู่ในโลกอนาคต มีความ

สามารถ มีฝีมือ แต่รางวัลหรือผลลัพธ์ค่าตอบแทนที่ได้ เป็นเสียงปรบมือ คำชื่นชม คำขอบคุณ และช่อดอกไม้ ซึ่งยังไม่สามารถเปลี่ยนสิ่งเหล่านี้ให้เป็นรายได้หรือเปลี่ยนเป็นเงินได้ ในขณะเดียวกันก็ต้องรักษาคุณภาพของฝีมือและผลงานให้เป็นที่ยอมรับของผู้ฟังและสังคม ยิ่งในประเทศที่ด้อยพัฒนาหรือกำลังพัฒนานั้น ศิลปะดนตรีเป็นเพียงไม้ประดับอยู่ริมทาง ไม่ได้เป็นสาระหรือมีแก่นสารในการพัฒนาประเทศแต่อย่างใด เพราะผู้บริหารประเทศสนใจเรื่องปากท้อง เครื่องนุ่งห่มที่อยู่อาศัย ยารักษาโรค และเงิน มากกว่ารสนิยมและคุณค่าของชีวิต

การสร้างวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ให้เป็นพื้นที่ของคนที่รักและชอบดนตรี และเป็นพื้นที่สำหรับการพัฒนาการศึกษาดนตรีของประเทศในอนาคต จึงเป็นสาระสำคัญของทั้งหมด

สร้างต้นแบบ คนออกไปสร้างงาน

เงินเป็นหัวใจของระบบทุนนิยม (บริโภคนิยม อำนาจนิยม) เงินเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุด เงินเป็นพระเจ้า และเป็นพ่อของพระเจ้า เพราะยิ่งใหญ่กว่าพระเจ้าเสียอีก ในการจัดการศึกษาจึงต้องพัฒนาเพื่อให้มีงานทำ ทำงานเพื่อให้สามารถหาเงินได้ ประกอบอาชีพเลี้ยงครอบครัวได้ และสามารถที่จะสร้างความร่ำรวยจากการทำงานได้ การสร้างบุคคลตัวอย่าง สร้าง

ต้นแบบ คนที่เป็นพระเอกในดวงใจ (Hero, Role Model, Idol) เพื่อเป็นเป้าหมายของคนรุ่นต่อไป สร้างคนดนตรีให้มีความสามารถ แล้วนำความสามารถไปสร้างเงิน คนที่มีเงินทำอะไรก็ไม่น่าเกลียด กลายเป็นเป้าหมายของทุกคนที่เรียนดนตรี เพื่อให้มีงานทำ ทำงานเพื่อหาเงิน เมื่อมีเงินก็ไปหาความสุข

การพัฒนาการศึกษาให้มีคุณภาพนั้น เป็นเรื่องที่ยาก แต่ในที่สุดแล้ว “คุณภาพเท่านั้นที่อยู่รอดได้” เมื่อต้องการพัฒนาคุณภาพของคนดนตรี ก็ต้องพัฒนาให้ควบคู่ไปกับการมีงานทำและการหาเงิน เลี้ยงครอบครัวได้ สำหรับวิชาดนตรีนั้น คุณภาพอยู่ที่ฝีมือ จะมีฝีมือได้ก็ต้องมีครูที่ดี ไม่มีฝีมือก็จะหางานทำได้ยาก ยิ่งสังคมไทยนั้นไม่ค่อยนับถือคนไทยด้วยกัน คนไทยให้ความสำคัญและนับถือฝรั่ง (ตะวันตก) มากกว่า ดูตัวอย่างนักดนตรีอาชีพในโรงแรมชั้นหนึ่ง ส่วนใหญ่เป็นชาวต่างชาติ เพราะฝรั่งมีความสามารถดนตรีสูง สื่อสารทางเทคโนโลยีได้ สื่อเป็นภาษาอังกฤษได้ดี ร้องเพลงฝรั่งได้ ขยันฝึกซ้อม รับแขกได้ มีรสนิยม และแต่งตัวดี

ส่วนนักดนตรีคนไทยนั้น ฝีมือสู้ฝรั่ง

ไม่ได้ ค่าตัวต่ำ พูดภาษาอังกฤษไม่ดี ไม่เจี๊ยะแจ๊ะ ไม่รับแขก ร้องเพลงสากลไม่ได้ แต่งตัวก็ไม่ได้ (เชย) ไม่ตรงเวลา ไม่ฝึกซ้อม ร้องเล่นเพลงเดิมๆ เป็นต้น ทำให้นักดนตรีอาชีพคนไทยไม่ได้รับความนิยมจากกลุ่มนายจ้าง ซึ่งในโรงแรมชั้นหนึ่งส่วนมากนั้น มีผู้จัดการเป็นฝรั่ง

ดังนั้น เมื่อมีโอกาสจัดตั้งวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล จึงประกาศเป็นนโยบายว่า เด็กไทยทุกคนที่เรียนดนตรี (๑) สอบเข้าด้วยฝีมือ โดยรับทุกคนที่สอบได้ (ไม่รับเด็กฝาก) และเด็กทุกคนจะต้องมีเครื่องดนตรีเป็นของตนเอง (๒) เมื่อเข้าเรียนแล้ว จะต้องเรียน ๕ ภาษาคือ ภาษาแม่ ภาษาวิชาการ (อังกฤษ) ภาษาเทคโนโลยี ภาษารสนิยม (ศิลปะดนตรี) และภาษาท่ามาหากิน เป็นองค์ความรู้ที่จะไปเติมเต็มชีวิตแทนนักดนตรีรุ่นเก่าได้ ทำให้นักดนตรีที่เรียนจบจากวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล มีอาชีพและคล่องตัวมากขึ้น

พบว่าบัณฑิตที่เรียนจบจากวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล สามารถมีงานทำ มีนักศึกษาสมัครเข้าเรียนดนตรีมากขึ้น นักศึกษาแต่ละคนมีฐานะที่ดีกว่า

เดิม มีสมองที่ฉลาดปราดเปรื่อง มีเครื่องดนตรีเป็นของตัวเอง บุคลิกหน้าตาดี มีความรู้และมีความสามารถสูง พูดภาษาอังกฤษได้ นักศึกษาที่เรียนจบจำนวนมากเดินทางไปศึกษาต่อในต่างประเทศ หลายคนสร้างชื่อเสียงให้กับวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ซึ่งคนเหล่านี้กำลังเป็นต้นแบบของคนรุ่นต่อไป

เมื่อก่อนที่วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้ปลูกต้นกล้วยรอบๆ วิทยาลัย จนหลายคนพูดว่า จะได้ทำอะไรก็สำเร็จได้ง่ายเหมือนปอกกล้วย งานยากก็กลายเป็นงานกล้วยๆ ไป

ในปี พ.ศ. ๒๕๕๙ ได้ปลูกต้นกร่างไว้ด้านหน้าวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล (Pre-College) ก็มีคนวิจารณ์อีกว่า เนื่องจากคณบดีเป็น “คนกร่าง อหังการ” จึงได้ปลูกต้นกร่างไว้เป็นที่ระลึก

ศิษย์ดุริยางคศิลป์เริ่มแบ่งบาน

เนติ ศรีสงคราม

เนติ ศรีสงคราม อายุ ๑๘ ปี เกิดวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๔๓ เริ่มเรียนเปียโน

เนติ ศรีสงคราม

ตั้งแต่อายุ ๗ ปี โดยเริ่มจากเปียโนคลาสสิก ที่โรงเรียนดนตรีสยามกลการ เมื่ออายุได้ ๑๑ ปี ก็หันมาเริ่มตีกลอง ได้เล่นดนตรีในงานโรงเรียนอยู่เสมอ เข้าแข่งขันประกวดวงดนตรีในศิลปกรรมนักเรียนระดับภาค

ในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ ได้เข้าร่วมการประกวดดนตรี (Yamaha Thailand Music Festival) ทำให้เริ่มสนใจในดนตรีแจ๊สมากขึ้น ต่อมาจึงได้เริ่มเรียนเปียโนแจ๊สกับอาจารย์ นุ วุฒิวิชัย ใช้เวลาศึกษาและฝึกฝนอยู่เป็นเวลา ๓ เดือน แล้วมาสอบเข้าวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ในปี พ.ศ. ๒๕๕๙ ได้เข้าเรียนชั้นมัธยมศึกษา

ปีที่ ๔ เอกเปียโนแจ๊ส เรียนกับอาจารย์ ภาวิน ลิมกังวาลมงคล

ในปีการศึกษา ๒๕๖๐ ได้รับทุนเรียนดี ประเภทเต็ม (A) จากวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล เนื่องจากเป็นคนที่มีความขยันและมีความสามารถสูง

ในปี พ.ศ. ๒๕๖๑ ได้สมัครเข้าประกวดแข่งขันดนตรีแจ๊ส (TIJC Solo Competition 2018 ในรุ่น Junior Division และ Open Division) โดยเล่นเปียโน ซึ่งได้รางวัลชนะเลิศทั้ง ๒ รุ่น การจัดเทศกาลดนตรีแจ๊สแห่งการเรียนรู้เป็นเวทีที่เปิดโอกาสให้นักเรียนดนตรี คนเล่น

ดนตรี ได้มีเวทีเข้าประกวด เพื่อเปิดโอกาสให้ตัวเองได้แสดงศักยภาพอย่างเต็มที่

เนติ ศรีสงคราม เป็นเด็กหนุ่มใหม่ที่มีศักยภาพในการเล่นเปียโนแจ๊สที่สูงมาก ด้วยความอ่อนน้อมถ่อมตนไม่ต้องการจะแข่งกับใครและไม่ต้องการจะอวดใคร อาจารย์ที่ปรึกษา (ดร. พันธุ์โหมล) จึงบังคับคัดค้านเพื่อให้ลงแข่งขันในครั้งนี้ โดยบอกไปว่า “เธอไม่มีทางเลือก นอกจากการลงแข่งขัน”

ครั้งหนึ่ง นายธีรภัทร จันทบ (พ.ศ. ๒๕๕๘) ได้ลงประกวดและกวาดรางวัลทั้ง ๒ ระดับมาครั้งหนึ่งแล้ว ซึ่งคณะกรรมการตัดสินการประกวดในงานดนตรีแจ๊ส (TIJC Solo Competition) ทั้ง ๒ รุ่น (Junior Division และ Open Division) เป็นกรรมการจากต่างประเทศ โดยเชิญศิลปินที่มาแสดงในงานเทศกาลดนตรีแจ๊ส (TIJC) ซึ่งได้จัดตั้งตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๕๒ เป็นต้นมา

การที่นักเรียนของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล เรียนอยู่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ หลักสูตรเตรียมอุดมดนตรี เข้าประกวดชนะเลิศการแข่งขันทั้ง ๒ ระดับนั้น หมายถึงคุณภาพการศึกษาดนตรีของไทยได้เปลี่ยนไปแล้ว “ยิ่งเด็กยิ่งเก่ง” กลายเป็นคุณภาพใหม่ได้เกิดขึ้นในระบบการศึกษาของไทยแล้ว

ฮิโตะชิ มียาชิตะ

ฮิโตะชิ มียาชิตะ (Hitoshi Miyashita) เป็นนักกีตาร์คลาสสิก เกิดที่ภูเก็ต พ่อเป็นชาวญี่ปุ่น แม่เป็นไทย เดิมโตที่ภูเก็ต เริ่มเรียนกีตาร์ตั้งแต่อายุ ๑๒ ปี กับอาจารย์ วลัยชัย สายวิสัย ต่อมาได้สอบเข้าเรียนหลักสูตรเตรียมอุดมดนตรีที่วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล โดยได้เรียนกับ ดร.พอล ซีซาร์ซิค (Dr. Paul Ciesarczyk) เพราะเป็นนักศึกษาที่มีฝีมือชนะการประกวดเยาวชนดนตรีจึงได้รับทุนการศึกษา

ฮิโตะชิ มียาชิตะ เป็นคนที่ใฝ่รู้ แสวงหาอยู่ตลอดเวลา และเป็นผู้ที่แสวงหาโอกาสให้กับตัวเอง เนื่องจากเป็นคนที่มีความ

ฮิโตะชิ มียาชิตะ

อ่อนนุ่มถ่อมตน สุภาพน้อมนวล เงียบ
เรียบร้อย แต่ก็คมในฝักด้วยฝีมือและ
ความคิดที่เฉียบคมมาก “ผมอาจจะเรียนรู้
จากพ่อแม่ผมโดยไม่รู้ตัว พ่อผมชอบเดินเรือ
เดินทางจากญี่ปุ่นทางเรือและพบแม่ที่ภูเก็ต”

อิโตชิ มียาซิตะ ได้เข้าเรียนกับนัก
กีตาร์คลาสสิกและนักดนตรีชั้นนำของโลก
ที่แวนเวียนมาแสดงที่วิทยาลัยดุริยางคศิลป์
มหาวิทยาลัยมหิดล เสมอๆ แล้วติดตาม
นักดนตรีเหล่านั้น มีโอกาสได้รู้จักเพื่อน
ใหม่ อาศัยฝีมือที่ดีเป็นสะพานกับเพื่อน
ใหม่ สร้างโอกาสใหม่ให้กับตัวเอง

เมื่อชนะการประกวดเยาวชนดนตรี
แห่งประเทศไทย อิโตชิเรียนรู้ว่า “การ
ประกวดคือประตูที่สำคัญและยิ่งใหญ่
และฝีมือเท่านั้นที่จะผ่านประตูไปสู่ความ
สำเร็จได้” จึงขยันฝึกซ้อมและพัฒนาตัวเอง
ไปสู่การประกวด “กีตาร์คลาสสิก” ในทุก
เวทีที่มีในโลก ไปแล้วได้พบครู พบเพื่อน
และมีโอกาสสร้างเวทีใหม่ เป็นที่รู้จักกว้าง
ขวางมากขึ้น

เมื่อเข้าเรียนชั้นปีที่ ๓ อิโตชิเริ่มเบื่อ
หน่ายห้องเรียน ต้องการที่จะไปเผชิญโลก
โดยหยุดเรียนไปหนึ่งปีเพื่อแสวงหาชีวิต
ต้องการที่จะค้นหาตนเองด้วยการเผชิญ

โลก ออกไปเผชิญโลกด้วยตนเอง โดยมี
กีตาร์เป็นอุปกรณ์ของชีวิต หลังจากเผชิญ
ชีวิตแบบท่องเที่ยวโลกหนึ่งปี อิโตชิก็หันกลับมา
เข้าห้องเรียนจนจบปริญญาตรี

อิโตชิ มียาซิตะ ชนะการสอบแข่งขัน
ชิงทุนไปเรียนที่กรุงเวียนนา ประเทศ
ออสเตรีย กระทั่งจบปริญญาโทวิชากีตาร์
คลาสสิก ตลอดเวลาที่ศึกษาอยู่ที่เวียนนา
ก็หาโอกาสไปแสดง แข่งขัน เรียนรู้กับ
เพื่อนและครูคนใหม่อยู่ตลอดเวลา เมื่อ
เรียนจบก็สอบแข่งขันชิงทุนการศึกษาที่
ประเทศเยอรมนี (DAAD) อิโตชิ มียาซิตะ
เป็นเด็กไทยคนแรกที่ได้ทุนเรียนดนตรีใน
ระดับปริญญาเอกด้านกีตาร์คลาสสิก เมื่อ
ได้ทุนการศึกษาก็ต้องสมัครไปตามสถาบัน
ดนตรีในประเทศเยอรมนี (๔ สถาบัน) ทุก
สถาบันรับฝีมือของอิโตชิเข้าเรียน

อิโตชิ มียาซิตะ ได้ออกไปแสดงใน
เทศกาลกีตาร์คลาสสิกจำนวนมาก ไปแข่งขัน
ในเวทีต่างๆ ได้รับรางวัลมากมาย อาทิ
ประเทศไทย ฟิลิปปินส์ กัมพูชา เนปาล
ไต้หวัน สวิตเซอร์แลนด์ สาธารณรัฐเช็ก
ออสเตรีย เยอรมนี สเปน รัสเซีย ญี่ปุ่น
เป็นต้น จนมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักอย่างกว้าง
ขวาง อิโตชิยังสร้างโอกาสด้วยการสร้าง

ผลงานบันทึกเสียงในการแสดง ทั้งการ
แสดงเดี่ยวและการแสดงร่วมกับนักดนตรี
คนอื่นๆ การแสดงกีตาร์คลาสสิกของอิโตชิ
นอกจากจะทำให้เป็นที่รู้จักแล้ว ยังเป็นการ
สร้างรายได้เหมือนกับการทำงานไปในตัว

ในวันที่ ๙-๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑
อิโตชิ มียาซิตะ ได้รับเลือกให้แสดงกับ
วงดุริยางค์ฟีลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทย
โดยนักประพันธ์เพลงชาวอิตาลีเลียน
(Arnaldo de Felice) เขียนผลงานใหม่
ชื่อ “สะท้อน...” (Riflessi) เป็นกีตาร์
คอนแชร์โตกับวงออร์เคสตรา ผลงาน
ว่าจ้างโดยรัฐบาลอิตาลี และผลงานได้
ถวายแด่สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่
๑๐ เพื่อฉลองความสัมพันธ์ไทย-อิตาลี
๑๕๐ ปี ซึ่งถือว่าอิโตชิ มียาซิตะ ได้รับ
เกียรติอย่างสูงยิ่งที่ได้แสดงเป็นครั้งแรก
(World Premiere)

สันห์ จิตตการ

สันห์ จิตตการ เป็นนักเปียโน บ้าน
อยู่จังหวัดตาก มีพ่อเป็นหมอภักพยายาม
ส่งลูกให้เรียนดนตรีตั้งอายุน้อย พ่อ
ตระหนักดีว่าการเป็นหมอนั้นเป็นอาชีพ
ที่ต้องทำงานหนัก หมอต้องรับผิดชอบ

สันห์ จิตตการ

คม วงษ์สวัสดิ์

ความเป็นความตายของมนุษย์ ผิดพลาดไม่ได้ ความผิดพลาดนั้นหมายถึงชีวิต พ่อจึงอยากให้ลูกเรียนอะไรก็ได้ที่ลูกชอบ เมื่อพ่อรู้ว่าลูกชอบเล่นเปียโน ก็พยายามทุกวิถีทางที่จะสนับสนุนให้ลูกได้เรียนเปียโนกับครูที่ดีที่สุด

โดยอาศัยวันหยุด พ่อขับรถส่งลูกให้เรียนกับอาจารย์ณัฐ ยนตรรักษ์ ที่กรุงเทพฯ เมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ก็ได้สอบเข้าเรียนหลักสูตรเตรียมอุดมดนตรีที่วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล กระทั่งเรียนจบ ก็ได้ทุนไปศึกษาต่อที่วิทยาลัยดนตรีที่โอเบอร์ลิน (Oberlin College and Conservatory) เมื่อเรียนจบปริญญาตรี ก็ได้ทุนไปศึกษาต่อในระดับปริญญาโท วิชาเปียโน ที่จูเลียร์ด (Juilliard School) ซึ่งเป็นสถาบันดนตรีมีชื่อเสียงมากแห่งหนึ่งของโลก

เมื่อสัณฑ์เรียนจบปริญญาโทด้านเปียโนแล้ว ได้สอบชิงทุนไปเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยเยล ระดับปริญญาโท ซ้ำอีก ๒ ปี (postmaster program, Yale University School of Music) เงื่อนไขการศึกษาปริญญาเอกที่เยลนั้น ไม่ยอมรับปริญญาโทจากมหาวิทยาลัยอื่น หากจะเรียนก็ต้องเรียนปริญญาโทใหม่ก่อน แล้ว

จึงจะเข้าเรียนในระดับปริญญาเอกได้ ทั้งนี้มหาวิทยาลัยเยล จะให้การสนับสนุนทุนการศึกษาทั้งหมด

สัณฑ์ จิตตการ ได้วางแผนชีวิตการเป็นนักดนตรีเหมือนคนอื่นๆ กล่าวคือ ต้องตระเวนแข่งขัน ได้ระดับหาประสบการณ์ไปเรื่อยๆ ที่ไหนมีการประกวดเปียโน สัณฑ์ก็จะลงสนามไปแข่งที่นั่น จนมีชื่อเสียงและเป็นที่รู้จักฝีมือในวงการ ทั้งนี้ก็ได้รับการสนับสนุนจากครูสอนเปียโนอย่างดียิ่ง เพราะทุกสถาบันที่สัณฑ์เข้าไปเรียนก็สอบเข้ายาก ต้องเก่งและโดดเด่นจริงๆ กว่าจะสอบผ่านเข้าไปได้ก็ยาก ทุกสถาบันก็มีครูเปียโนที่มีชื่อเสียงอยู่ในตάνานทั้งสิ้น ครูเหล่านั้นเป็นส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์ดนตรีในปัจจุบัน ครูเปียโนของสัณฑ์ก็สนับสนุนให้ตระเวนแข่งขันเพื่อสะสมประสบการณ์

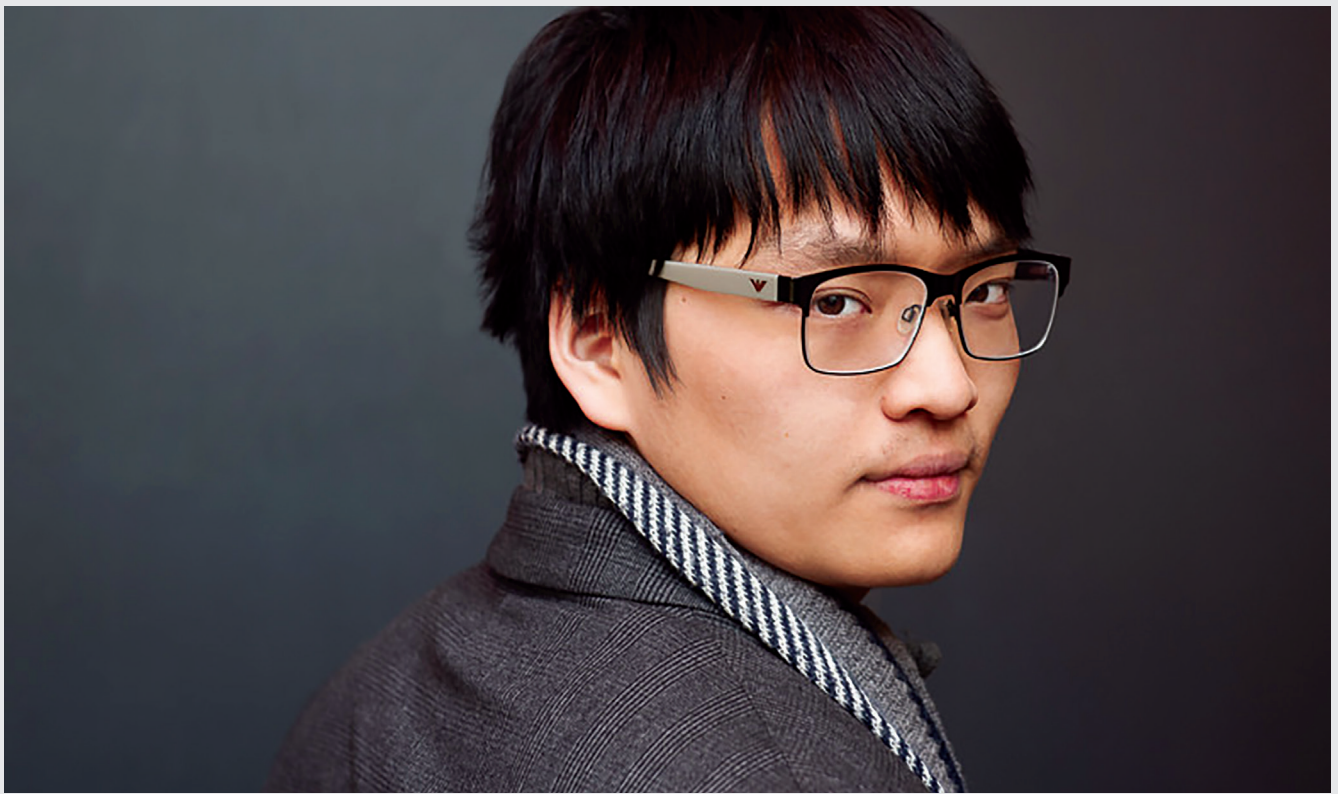
วันที่ ๙-๑๐ มีนาคม ๒๕๖๑ สัณฑ์ จิตตการ ได้รับเชิญให้แสดงเปียโนกับวงดุริยางค์ฟิลาฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทย โดยจะเล่นเพลงเปียโนคอนแชร์โต หมายเลข ๑ ของรชมานิโนฟ (Sergei Rachmaninoff) ถือเป็นรางวัลที่สำคัญในชีวิตนักเปียโนไทย แม้จะผ่านการมีชื่อเสียง ได้รับรางวัลในระดับนานาชาติมาหลายครั้งแล้ว แต่การ

ปรากฏตัวในการแสดงในประเทศบ้านเกิดก็เป็นเรื่องที่สำคัญยิ่ง

เสียงปรบมือในอาคารมหิตลสิทธาคารก็จะบอกให้สัณฑ์ได้ว่า การเป็นนักเปียโนที่คนไทยภูมิใจนั้นสำคัญยิ่ง การเป็นพระเอก (เปียโน) ในดวงใจของคนไทยนั้นมีความหมายนัก เพราะเด็กไทยรุ่นหลังอีกจำนวนมาก มองหาตัวอย่างและเป้าหมายของชีวิต (Role Model) อย่างน้อย เด็กๆ จะได้ให้เหตุผลกับพ่อแม่ได้ว่า อยากเล่นเก่งได้อย่างสัณฑ์ จิตตการ

คม วงษ์สวัสดิ์

คม วงษ์สวัสดิ์ เป็นนักวิชาการด้านดนตรีแจ๊ส เป็นนักเปียโน และป็นนักตีกลองชุด ที่มีความคิด มีความรู้ และความสามารถก้าวหน้าคนหนึ่งของไทย คมเรียนดนตรีคลาสสิกตั้งแต่อายุ ๖ ขวบ ด้วยแนวคิดของคนในบ้านที่มีอาชีพเป็นแพทย์ คมถูกสอนให้เข้าใจถึงความสำคัญของวิทยาศาสตร์และศิลปะในระดับมัธยมปลายคมได้รับคัดเลือกเข้าเรียนที่โรงเรียนมหิดลวิทยานุสรณ์ ซึ่งเป็นโรงเรียนวิทยาศาสตร์แห่งแรกของประเทศไทย และยังสอบเข้าห้อง ๑๐ ที่เป็นโครงการพัฒนาและส่งเสริมผู้

ปิยวัฒน์ หลุยลาภประเสริฐ

มีความสามารถพิเศษทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

คมยังได้รับคัดเลือกเป็นตัวแทนของโรงเรียนในการสอบแข่งขันคอมพิวเตอร์โอลิมปิกด้วย คมได้รับความรู้ที่มากมายและประสบการณ์ต่างๆ ต่อมาความสนใจในดนตรีแจ๊สจึงเกิดขึ้น และได้ตัดสินใจเรียนต่อที่วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ขณะนั้นคมได้เรียนเปียโนแจ๊สกับอาจารย์ที่มีความสามารถหลายคน ระหว่างที่ศึกษาอยู่ที่วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ คมได้แสดงดนตรีอาชีพประจำกับวงแจ๊สชั้นนำ วงแจ๊สอาจารย์อานนท์ที่ร้านแซกโซโฟน ซึ่งเป็นร้านแจ๊สชั้นนำของกรุงเทพฯ

ระหว่างนั้น คมยังได้สนใจถึงศิลปะของจังหวะและเริ่มเรียนกลองชุดอย่างจริงจังกับอาจารย์ที่มีความสามารถหลายๆ ท่านในประเทศ คมได้เข้าประกวดงานดนตรีมากมายในประเทศ ช่วงที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยและได้รับรางวัลนักคีย์บอร์ดยอดเยี่ยมจากหลายๆ งานประกวด คมได้ออกไปแสดงในเทศกาลงานแจ๊สทั้งในและต่างประเทศ คมเป็นนักดนตรีคนไทยคนเดียวที่ร่วมแสดงกับนักดนตรีแจ๊สชั้นนำของโลก (Billy Drummond, Rich Perry, Peter Bernstein และ Mike Richmond

ที่ Bluenote Jazz Club, NY)

คมสนใจในด้านการสอนดนตรี คมเชื่อในความสำคัญของการสร้างแรงจูงใจให้กับผู้เรียน โดยเฉพาะการเรียนรู้ดนตรี คมเชื่อว่าความคิดสร้างสรรค์สามารถสร้างได้และเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับนักศึกษา สิ่งเหล่านี้จะเป็นแรงขับเคลื่อนให้กับสังคม เพื่อให้สังคมดนตรีเป็นสังคมแห่งการสร้างสรรค์

ในปี พ.ศ. ๒๕๕๔ คมได้ตัดสินใจเรียนต่อปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยนิวยอร์ก และเป็นคนไทยคนเดียวที่มีโอกาสได้เรียนต่อเนื่องเป็นเวลานานกับครูแจ๊สคนสำคัญ (Kenny Werner, Jean-Michel Pilc, Brad Shepik, Billy Drummond, Rich Perry, Mike Richmond, Michael Rodriguez และ Gil Goldstein) คมยังรู้สึกเป็นเกียรติที่ได้รับรางวัลนักเรียนดีเด่นระดับปริญญาโท (Barney Josephson Award for Outstanding Jazz Studies Masters Student)

เมื่อคมเรียนจบปริญญาโทสาขาดนตรีแจ๊สที่มหาวิทยาลัยนิวยอร์กแล้วก็ได้ย้ายไปเรียนต่อในระดับปริญญาเอกที่มหาวิทยาลัยนอร์ทเท็กซัส เรียนอยู่ได้ ๑ ปี ก็อยากจะเปลี่ยนไปเรียนที่มหาวิทยาลัยไมอามี โดยอ้างว่าเบื่อ เพราะครูไม่เก่ง

คมอาจจะจะเป็นนักเรียนดนตรีชาวไทยคนแรก ที่กล้าหาญว่าต้องย้ายมหาวิทยาลัยไปอื่นเพราะครูไม่เก่ง

คมเป็นคนเดียวจากภูมิภาคอาเซียน ที่สำเร็จการศึกษาปริญญาเอกด้านดนตรีแจ๊ส ที่โรงเรียนดนตรีฟรอสต์ มหาวิทยาลัยไมอามี ภายใต้การกำกับดูแลของมาร์ติน เบเจอร์โน (Martin Bejerano) และเป็นคนไทยคนเดียวที่ได้รับรางวัลจากนิตยสารดนตรีแจ๊ส (Downbeat Student Award) ถึงสองปีซ้อน

วันนี้ คม วงษ์สวัสดิ์ กลับมาทำงานที่สาขาวิชาดนตรีแจ๊ส วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ซึ่งจะเป็นกำลังสำคัญในอนาคตของการศึกษาดนตรีแจ๊สในประเทศไทยต่อไป

ปิยวัฒน์ หลุยลาภประเสริฐ

ปิยวัฒน์ หลุยลาภประเสริฐ เกิดปี พ.ศ. ๒๕๓๖ ปัจจุบันอายุ ๒๔ ปี เป็นนักประพันธ์เพลงชาวไทยรุ่นใหม่ เรียนเป่าทรอมبونอยู่ในวงโยธวาทิตของโรงเรียนอัสสัมชัญ (บางรัก) เข้าเรียนสาขาดนตรีที่วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ศึกษาวิชาการประพันธ์เพลงหรือวิชาการแต่งเพลง วิชานี้นักศึกษาไม่มาก เพราะ

วันที่ ๑๕-๑๖ ธันวาคม ๒๕๖๐ วงดุริยางค์ฟิลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทยแสดงผลงานเพลง Particle Odyssey for Orchestra ประพันธ์โดย ปิยวัฒน์ หลุยลาภประเสริฐ

เป็นวิชาใหม่และเป็นอาชีพใหม่สำหรับสังคมไทย คนทั่วไปปรามาสไว้ว่าเป็นอาชีพที่ไม่ค่อยมีอนาคตในประเทศไทยนัก เพราะนอกจากคนไทยไม่ค่อยฟังเพลงสมัยใหม่แล้ว ยังไม่มีวงดนตรีที่จะเล่นใหม่และไม่มีคนจ้างให้เขียนเพลง

การจัดเทศกาลการประพันธ์เพลง (Thailand International Composition Festival, TICF) การประกวดแต่งเพลง โดย ดร.ณรงค์ ปรารงค์เจริญ คณบดีวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ ซึ่งได้ดำเนินการจัดมา ๑๓ ปีแล้ว ทำให้นักศึกษาดนตรีในประเทศไทยหันมาสนใจด้านการประพันธ์เพลงมากขึ้น ประกอบกับมูลนิธิสยามคนไทยได้ให้การสนับสนุน จัดประกวดการประพันธ์เพลง ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๗ (Young Thai Artist Award) เพื่อสนับสนุนเด็กรุ่นใหม่ที่มีใจงานศิลปะทุกแขนง รวมทั้งการประพันธ์เพลงด้วย เมื่อก่อนนั้น

ในเมืองไทยสนใจการเล่นดนตรีและการแข่งขันร้องเพลงมากกว่า

วงดุริยางค์ฟิลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทย (ทีพีโอ) ได้เปิดโอกาสให้มีการประพันธ์เพลง แต่งเพลงขึ้นใหม่ทุกๆ ครั้งที่มีการแสดง ในปีหนึ่งๆ วงทีพีโอมีการแสดง ๓๐ รายการ เท่ากับว่าเกิดเพลงใหม่ขึ้นอย่างน้อยปีละ ๓๐ เพลง กิจกรรมก็ดำเนินมาอย่างต่อเนื่องเป็นเวลา ๑๓ ปีแล้ว นับถึงวันนี้ มีเพลงใหม่ที่เป็นเพลงคลาสสิกสำหรับวงออร์เคสตรา (ทีพีโอ) เกิดขึ้นแล้วไม่น้อยกว่า ๓๕๐ เพลง กิจกรรมดังกล่าวได้ช่วยสร้างให้เกิดนักประพันธ์เพลงหน้าใหม่ขึ้นในสังคมดนตรีของเมืองไทยอย่างต่อเนื่อง

มักจะได้ยินผู้ฟังและแฟนเพลงบ่นว่า “ฟังไม่รู้เรื่อง ไม่เห็นเพราะเลย” อยู่บ่อยครั้ง ส่วนนักดนตรี บางครั้งไม่รู้ว่าจะเล่นผิดหรือเล่นถูก เพราะเป็นการนำเสนอ

บทเพลงครั้งแรก (World Premiere) ไม่เคยแสดงที่ไหนมาก่อน ไม่มีตัวเปรียบเทียบ ทั้งผู้ประพันธ์เพลง นักดนตรี และผู้ควบคุมวงดนตรี ก็ต้องทำความเข้าใจกัน ว่าต้องการเสียงอย่างไร ตัวโน้ตไม่สามารถบอกความต้องการของผู้ประพันธ์เพลงได้ทั้งหมด นักดนตรีไม่สามารถเล่นสื่อเสียงให้ตรงกับความต้องการของผู้แต่งได้ครบ ผู้ควบคุมวงดนตรีเองก็ต้องรู้ว่า จะนำเสียงของวงมอบให้แก่ผู้ฟังอย่างไร

ประสบการณ์เหล่านี้ นักดนตรีในวงดุริยางค์ฟิลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทยมีความสามารถสูงอยู่ เพราะต้องเล่นบทเพลงใหม่ๆ ทุกรายการ จนไม่รู้สึกรู้ว่าจะต้องตื่นเดินอีกต่อไป ทั้งนี้ เมื่อเป็นเสียงใหม่ บทเพลงได้ประพันธ์ขึ้นใหม่ จึงไม่มีผิดและไม่ถูก ขึ้นอยู่กับว่าผู้ประพันธ์เพลงต้องการเสียงอย่างไร เมื่อมีคำทักท้วงจากผู้ฟังว่าไม่ชอบ ไม่เพราะ ไม่น่าฟัง รวมทั้ง

หนวหนู เพราะ่านักประพันธ์เพลงเหล่านี้ “อาศัยอยู่ในโลกอนาคต” หรือ “เป็นผู้มาก่อนกาล” อาจจะสื่อสารกับคนฟังในปัจจุบันได้ยาก เว้นแต่จะต้องสร้างความคุ้นเคยหรือต้องไปอยู่ในโลกอนาคตด้วยกัน คำตอบที่ใช้บ่อยก็คือ “บทเพลงนี้ อีก ๓๐๐ ปีก็จะเพราะ” เพราะเขียนให้คนในโลกอนาคตฟัง

ปิยวัฒน์ หลุยลาภประเสริฐ เพื่อนๆ จะเรียกกันว่า “หลุย” เขาได้ส่งผลงานการประพันธ์เพลงเข้าประกวดในงานต่างๆ เท่าที่ฟังจะหาได้และเท่าที่โอกาสจะอำนวย กระทั่งหลุยได้ผ่านการประกวดเข้ารอบในหลายๆ เทศกาล ได้รับรางวัลเข้ารอบบ้าง ชนะเลิศบ้าง รองชนะเลิศบ้าง รวมแล้วไม่ต่ำกว่า ๑๕ รายการ จนหลุยได้รับความสนใจจากพวกที่อยู่ในโลกอนาคต ทั้งในระดับชาติและในระดับนานาชาติ ผลงานของหลุยได้รับการคัดเลือกไปแสดงในหลายๆ เทศกาลดนตรีทั่วโลก ในญี่ปุ่น จีน เกาหลี ไทย ยุโรป และสหรัฐอเมริกา

ปิยวัฒน์ หลุยลาภประเสริฐ เรียนปริญญาตรีที่วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล (พ.ศ. ๒๕๔๔-๒๕๔๘) ศึกษาด้านการประพันธ์เพลงกับอาจารย์ วาโลรี ริซาเยฟ (Valeriy Rizayev) จากนั้นจึงได้ส่งผลงานเพื่อสมัครเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาโท สาขาการประพันธ์และการอำนวยเพลง ที่ราชวิทยาลัยดนตรี (Royal College of Music) ที่กรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ หลุยได้รับการคัดเลือกให้เข้าเรียนโดยได้รับทุนการศึกษาเต็มจำนวน ก็ถือเป็นนักเรียนไทยคนแรกของสถาบันนี้ที่ได้เรียนวิชาการประพันธ์

การศึกษาที่ราชวิทยาลัยดนตรี ที่กรุงลอนดอน เท่ากับเป็นการเปิดโอกาสเปิดโลกของหลุยให้กว้างขึ้น หลุยมีความ

ขยันในการเขียนเพลง ส่งไปให้ที่นั่นที่นี้ เขียนให้เพื่อนๆ เล่น เขียนเพลงแสดงงานของตัวเองโดยเปิดการแสดงในโอกาสต่างๆ กระทั่งเรียนจบปริญญาโทวิชาการประพันธ์เพลง เมื่อส่งผลงานสมัครเรียนต่อในระดับปริญญาเอกในมหาวิทยาลัยดนตรีชั้นนำในประเทศสหรัฐอเมริกา (๔-๕ มหาวิทยาลัย) ก็ได้รับเข้าเรียนโดยได้รับการยกเว้นค่าเล่าเรียนเต็มจำนวน ปีละ ๓๕,๐๐๐ เหรียญ หากต้องเดินทางไปแสดงผลงาน หลุยก็จะได้ค่าเดินทางอีก ๘๐๐ เหรียญ ซึ่งมหาวิทยาลัยชั้นนำเหล่านั้นก็ได้นักศึกษาเก่งๆ ของโลกไปอยู่ด้วยหมด

ระหว่างที่หลุยศึกษาในอังกฤษ หลุยได้ส่งผลงานเข้าประกวดเป็นประจำ ส่งผลงานไปแสดงกับวงดนตรีต่างๆ เท่าที่มีโอกาสจะทำได้ มีโอกาสได้เรียนกับครูชั้นนำของโลก (Dai Fujikura, Jonathan Cole และ Gilbert Nuono) หลุยสำเร็จการศึกษาปริญญาโท เมื่อต้นปี พ.ศ. ๒๕๖๐ เมื่อสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๐ หลุยได้ไปศึกษาในระดับปริญญาเอก ด้านการประพันธ์เพลงที่มหาวิทยาลัยคอร์เนลล์ (Cornell University) ประเทศสหรัฐอเมริกา โดยศึกษากับครูด้านการประพันธ์เพลงชั้นนำของโลก (Kevin Ernste, Marianthi Papaalexandri-Alexandri และ Roberto Sierra) ทั้งนี้ หลุยก็ได้รับทุนการศึกษาเต็มเวลา

หลุยสัญญาไว้ว่าจะเขียนเพลงให้กับวงดุริยางค์ฟิลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทย ปีละ ๒ เพลง ซึ่งเคยมีเพลงของหลุยแสดงไปแล้วก่อนหน้านี้ ๒ เพลง ผลงานของหลุยเป็นบทเพลงที่น่าสนใจมาก มีมิติของความลงตัว ทั้งๆ ที่มีอายุและประสบการณ์ยังไม่มากนัก แต่ก็บ่งบอก

ถึงบุคลิกและศักยภาพของนักประพันธ์เพลงผู้นี้อย่างน่าสนใจ

เมื่อวันที่ ๑๕-๑๖ ธันวาคม ๒๕๖๐ วงดุริยางค์ฟิลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทย ได้นำผลงานเพลงของหลุย (Particle Odyssey for Orchestra) มาแสดง ซึ่งได้สร้างความอึ้งและทึ่งสำหรับผู้ฟังเป็นอย่างมาก ส่วนหนึ่งอาจจะเป็นเพราะผู้ฟังที่มหิดลสหิทธาคารนั้นคุ้นเคยกับเสียงใหม่ ฟังจนบอกได้ว่าชอบหรือไม่ชอบสำหรับผลงานของหลุย เป็นบทเพลงที่ผู้ฟังชื่นชอบมาก หลุยยังได้รับการว่าจ้างเพื่อประพันธ์เพลงให้กับงานในอังกฤษด้วย (UK new music ensemble เพื่อแสดงในงาน 95th Celebration of Charles Stewart Richardson, 2019-2020)

วันนี้ ประเทศไทยมีอาชีพใหม่เกิดขึ้นแล้ว คืออาชีพนักประพันธ์เพลง แต่เป็นอาชีพที่ต้องแต่งเพลงให้วงดนตรีนานาชาติและให้ชาวโลกฟัง เพราะลำพังชาวไทยนั้นมีคนฟังน้อย แต่นักวิจารณ์เยอะ และที่สำคัญที่สุดก็คือ ไม่มีคนจ้าง ไม่มีใครจ่ายเงินให้กับนักแต่งเพลง ก็ต้องคอยให้ชาวโลกจ้าง ครั้นมีชื่อเสียงโด่งดัง เมื่อกลับมาเมืองไทยก็จะได้รับการต้อนรับในภายหลังปล่อยให้ไปเผชิญกับนอกประเทศเสียก่อน แล้วค่อยย้อนกลับมาประเทศไทย แต่อย่างน้อยเด็กไทยก็ไปปักธงชาติเรื่องดนตรีคลาสสิกในแผนที่โลกได้แล้ว

Burning with Passion

Story:
Nitima Chaichit (นิติมา ชัยชิต)

On January 12th and 13th, 2018 the Thailand Philharmonic Orchestra had the opportunity to work with one of the finest Brazilian conductors, Ms. Ligia Amadio, under the concert called “Pelléas and Mélisande”. Over twenty years of performance experience, she has never disappointed her audiences. She is admired for her highly imaginative, attractive and emotional performances. She began her piano lessons when she was only five years old. She started off as the Chief Conductor of the National Symphony Orchestra of Rio de Janeiro and held this position for twelve years. She was on the podium of the OSUNCUYO in Mendoza Argentina between 2000 to 2003, then directed the Symphony Orchestra of Campinas (Brazil) in 2009. In 2001 she was also awarded “Best Conductor of the Year” by the São Paulo Association of Art Critics and again in 2012, she won “Best Conductor” from the Carlos Gomes Award, in Brazil. Later, she was later invited to direct the Philharmonic Orchestra of Mendoza and was the chief conductor until 2014. Unceasingly she has been invited to guest conduct for many of the world’s premier orchestras.

What were your reasons for pursuing a career as a conductor and in classical music?

I was born with music and live with music; my mother was a singer all her life. When I was a baby I always listened to classical music, then when I turned five years old I asked her to play the piano. My first career was production engineering. But after my engineering career ended, I started at the University of Music. I have a lot of desire for this career.

Who or what is your inspiration?

Well, every good musician is an inspiration for me. I admire so many musicians. Everyone, every orchestra musician I have worked with, is an inspiration. Because I think they are all special. If I could do what they do, I would be very happy because what they do is very difficult and I admire them very much.

What are some of the greatest challenges you face as a conductor?

It’s a really hard job for everyone, mainly for women as there are only a

few places to work, very few. There are many conductors who would like to conduct and they don’t have work. I’m very lucky because I always have work but it’s hard not only for this reason but because it’s hard to live with a big group of artists. It’s not simple when artists stay together for most of their life. The relationships between them are sometimes very difficult because they fight against one another. The conductor is the enemy number one of a group that has problems. And sometimes they bring all their problems to the conductor, so it is a very hard job. The conductor must try to be reasonable in many times and of course, we must study pieces of music every day. Sometimes it is too much because after many years we start to get tired, really tired but you cannot stop.

As you mentioned that female conductors find it more difficult, what do you think the reason is?

At the end, all professional careers are the same, but mainly in conducting, I think it is the work where the majority of conductors are men. Sometimes the orchestra does not accept female

conductors. With me, I do not feel the problem, maybe there is. (Laughing)

Is it maybe you are having a high sense of leadership?

Yes, I think so. (Smile)

I would imagine your job has its stressful moments. How do you relax or unwind?

Well, it depends on where I am. For example, now I live in Montevideo, Uruguay. I live very close to the river, the Rio de la Plata or Silver River. Every day I try to walk the river because I need to feel close to nature. Nature helps me to gain energy. Here in Thailand, Bangkok I had a wonderful opportunity to try the Thai massage and it is really wonderful. I went there yesterday and I went there again this morning and I feel much better because my arms and my back were in great pain yesterday.

You have worked in many different countries. What have you learned from this? What are the differences?

It's wonderful to learn different cultures because I learn everywhere I go and I appreciate the differences. It is

just like those people who go to different countries and still eat McDonald's. I do not think they would learn anything (laugh). It will only be incredible if you have thousands of possibilities to try new food, listen to new music and new smells, new clothes, new faces.

Does learning a lot from different cultures help you with creating something for music?

Yes, of course, because we are interpreting, and translating work from different composers. So they are different and we must learn to differentiate inside ourselves. I cannot conduct Beethoven like I conduct Harvey or Debussy, or Schoenberg, or Tchaikovsky; all of them are very different. Then when you learn about differences in culture, you also learn about differences in composers.

What do you think is the biggest factor that helped you get to this point in your musical career?

No, I do not think I am important yet, but thank you.

Because as we said, there are not many female conductors, but you are one of them (a successful one).

What do you think got you to this point?

Because I really love music. When you really love what you do, in any professional career you will be respected and recognized. I am very serious when I study and conduct. I am complete in what I am doing - I think this is the reason. I do not have a big connection, I do not have anyone who can protect me. I think the only reason is my serious desire and hard work.

What do you think are the qualities of a good conductor?

I think you must be honest first of all - honest with yourself and with others. You don't know everything, you are limited but you must want to learn and must respect all musicians. Everybody is important, not only musicians of course. But we work directly with musicians. I think you must have a lot of patience. You must have the feeling for the music, and people can tell. You must feel pain, you must feel loved, you must feel the inspiration, you must feel happy, you must feel you are hated in some moments, you feel warm, you feel kind, everything because this is like the job of an actor. An actor must understand and

put the character of the play in himself or herself in order to do it well. We do the same but with music. I think this is a very important quality of a conductor. If they don't transmit anything; they cannot be a good conductor.

What do you think makes a good orchestra musician?

Be serious, study a lot, and be generous with your colleagues. Feel what the music can transmit. I think the qualities are the same as for artists.

What are your thoughts on the Thailand Philharmonic Orchestra? You have worked with them before. Do you see any difference between then and now?

Yes! Thailand Philharmonic Orchestra is getting better and better every day. The orchestra is at an incredible level now. It was very good in the past but they keep getting better and better.

What advice would you give young aspiring orchestra conductors?

I think being serious, being honest, studying hard. It is what I was told before too. I think there is no secret or magic to

transform someone, it is hard. You must be very spiritual. Don't give up and keep going, follow your dreams.

Any other comment that you would like to add?

I would like to thank Dr. Sugree and Thailand Philharmonic Orchestra very much because it is an honour to be here again and I am very happy to work with these people and these musicians, they are so kind and gentle. And on top of all that, they are great musicians. I am very proud to be here. Thank you very much.

Another opportunity for Music Journal was to interview the soloist of the concert. **Mr. Poom Prommachart**, one of the most proficient Thai pianists from Bangkok, Thailand. He graduated from the Royal College of Music (RCM), London where he also earned many awards including Tagore Gold Medal for his outstanding career and a great influence on RCM. It was presented to him by HRH Prince of Wales on May 2014 .

Please tell me a bit about yourself.

I'm a Thai pianist. My name is Poom Prommachart. I was born in Bangkok but now I live in Russia.

When was your proudest moment?

This is a difficult question. I would say I am very proud every single time I perform on stage because every performance is about my life and my passion. So I treat each time on stage as the happiest moment and I am very proud of all my performances.

Have you faced any difficulty being an Asian musician?

Definitely, because these pieces of music have been written by European composers. But at the same time, no matter how difficult it is, I try not to take it personally. Because music is for everybody and I think no matter how difficult it is, we as musicians must find a way out of difficulty.

What have you learned from working with different people from different countries?

I think I have learned so much especially in the cultures. Every country has a different kind of culture and I think this is very important. Thailand also has a very strong culture and I can see so much talent from young musicians, especially pianists. But when I am abroad, I have also learned about different methods of teaching and the way to approach music and the way they teach their students.

What do you think is the biggest factor that helped you to get to this point in your musical career?

I have to say I am not in a musical career yet. Because I feel that I am still not good enough. There is still a long way for me to go. Because if I think of big concert pianists, they are much bigger than me right now. So I do not consider myself to have a professional career in piano yet. But I am developing myself. I am a very hard working person and one day I could Martha Argerich's or Christian Jacob's level.

Who and what is your inspiration?

There are many sources of inspiration for me. My biggest inspiration I would say is from Russian culture and the way they approach music. My first piano teacher is also an inspiration and Her Royal Highness Princess Galyani Vadhana is a big inspiration because she was the one who sponsored me from the beginning. It is all because of her.

What were your reasons for pursuing a career in classical music?

I have to say music is my life, whatever kind of music it is, jazz, pop or Classical. It is like my friend, you know? I have to live with it and there are so many things to learn from it. Music made me become disciplined, so I like it very much.

What do you think makes a good musician? Pianist?

The best musician is the best human being. I have met so many great pianists, pianists who have huge careers but terrible personalities. I think that is not the real answer to being a great musician. I think we have to play everything from our heart, and we have to respect other

musicians and other people. Not just respecting high-class people only.

You have played with the TPO before. Have there been any changes you from last time?

I think they have developed quite a lot. But every time I have played with them, I feel like I am home. Because it is the best orchestra in Thailand and everybody considers me as a friend and I never become arrogant with anybody in any circumstance. When I make some mistakes, we can solve it. I always speak with the conductor very nicely. So I think it's so wonderful to be back here again.

What advice would you give young musicians pursuing a career as a performance artist?

First of all, they must know that being a performing artist, like what they might imagine. Many people want to live in a dream but when reality comes knocking, being a pianist, or violinist or concert artist is very hard. And we have to fight, we work very hard. So what I suggest is that students become very disciplined and they must sacrifice themselves, not be lazy and practice very hard. Because without hard working, they will not go anywhere. These days international music competitions are full of politics. So it is not about winning competitions, it is about yourself, how you carry yourself as an artist. When you perform, how everybody remembers you. That is very important because these days people play the same.

